

HANNA JAMESON

JSME
POSLEDNÍ

JEDEN HOTEL
DVACET PŘEŽIVŠÍCH

JSME POSLEDNÍ

Copyright © 2019 by Hanna Jameson

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michaela Legátová, 2019

Cover © Kreatika s. r. o., 2019

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2019

ISBN 978-80-7642-709-9 (pdf)

HANNA JAMESON

JSME
POSLEDNÍ

Pro Leeho, na památku

„Po věčnost budou povstávat a vstupovat do arény noví nepřátelé a náš krásný svět se bude kousek po kousku rozpadat jako antická zřícenina, skrz jejíž tlející zdi hvízdá vítr a déšť. Každý den odpadne další kus, dokud nezbude jen hromada kamení označující místo, kde stála kdysi, za lepších časů. A my se této kruté hry účastníme s iluzí, že ji můžeme dovést do šťastného konce. Trápí mě pomyšlení, jaký konec to bude.“

Hans Keilson, *Smrt protivníka*

Poznatky z hotelu Sixième ve Švýcarsku

Den třetí

Nadia mi jednou řekla, že jí v noci nedává spát představa, že se v oznámení na displeji telefonu dočte o konci světa. Nebyl to zrovna Kennedyho proslov o Damoklově meči, ale pamatuju si ten okamžik slovo od slova.

Mně se to stalo před třemi dny u hotelové snídaně.

Seděl jsem u okna a díval se ven na okolní les a prázdnou cestu vedoucí kolem budovy k zadnímu parkovišti.

Byl slyšet bezstarostný hovor párů a jedné dvou rodin, které se s předstihem odhlašovaly. Z účastníků konference jsem byl dole první. Všichni jsme včera pili až do noci, nechtěl jsem ale měnit zaběhnutý zvyk, i když to bolelo.

V tomhle hotelu jsme neměli být. Konference se měla původně konat o něco blíž k Curychu, víc na sever. Před osmi měsíci ale na zamýšleném místě hořelo. Přesun se zařídil bez většího povyku a místo konání se změnilo na hotel Sixième, o kterém jsme vtípkovali, že je někde v tramtárii. Byla pěkná otrava se do něj dostat.

Četl jsem si úvodní kapitolu knihy *O čem mluvíme, když mluvíme o fotoprůzkumu: Historie právní stránky a provádění letecké*

špionáže a dělal si poznámky pro nadcházející sérii přednášek. Telefon jsem měl ztlumený.

Po levici jsem si postavil sklenici pomerančového džusu a černou kávu. Trochu kávy jsem rozlil na ubrus, jak jsem se nemohl dočkat, až ji vypiju a nechám si dolít další. Čekal jsem na vejce Benedikt.

Trápí mě jedna banalita.

Poslední zprávu mi Nadia poslala včera o půl dvanácté v noci. Stálo v ní: „Myslím, že všichni v mém oboru dělají víc škody než užitku. Jak někdo může mít tuhle práci ještě rád? Moc mi chybíš. Vždycky víš, co říct, když je mi takhle. Je mi líto, co jsme si naposled řekli. Miluju tě.“

Na její krizi víry jsem neodpověděl, protože jsem usoudil, že zpožděná reakce ničemu neublíží. Věděla, že kvůli časovému posunu nejspíš spím. Chtěl jsem se nad tím zamyslet a ráno přijít s nějakou uvážlivou a povzbudivou odpovědí. Třeba že pro kvalitní žurnalistiku je tu stále místo, nebo že ještě pořád může být prospěšná... Něco takového. E-mail by byl možná lepší.

Všichni jsme si mysleli, že máme čas. Teď už e-maily posílat nemůžeme.

Od jednoho stolu se ozval divný ostrý zvuk, pronikavé zaječění. Ta žena nic neřekla, jen vykřikla.

Vzhlédl jsem. Seděla se svým partnerem, jak jsem předpokládal, a zírala na svůj telefon.

Stejně jako všichni ostatní v místnosti jsem si myslel, že jen přehnaně reagovala na zprávu nebo fotku, a tak jsem se vrátil ke knize. Během chvilky ale žena dodala: „Shodili bombu na Washington!“

Ani jsem na tu zatracenou konferenci nechtěl jet.

Přesně si nevzpomínám, co se v následujících hodinách dělo, ale při prohlížení zpráv, oznámení a timelinů na sociálních sítích v telefonu mi došlo, že Nadia měla pravdu. Odehrávalo se to přesně tak, jak se bála. Titulky jsou vlastně to jediné, co si teď dokážu vybavit.

MIMOŘÁDNÁ ZPRÁVA: JADERNÝ ÚTOK NA WASHINGTON. ZJIŠŤUJEME BLIŽŠÍ INFORMACE

MIMOŘÁDNÁ ZPRÁVA: EXPERTI ODHADUJÍ 200 000 MRTVÝCH

MIMOŘÁDNÁ ZPRÁVA: POTVRZENO: PŘI JADERNÉM VÝBUCHU ZEMŘEL PREZIDENT I JEHO ŠTÁB. ČEKÁME NA DALŠÍ INFORMACE

Byly tam nějaké letecké záběry z Londýna. V reálném čase jsme všichni sledovali, jak se budovy ztrácejí v prachu pod ikonickým hřibem z mračen. Byly to jediné dostupné záběry, a tak jsme je sledovali pořád dokola. Nezdály se tak skutečné jako ty titulky. Možná nás ty výjevy nechávaly chladnými, protože jsme viděli příliš mnoho filmů. Takové vypaření celého města nám přišlo příliš rychlé a příliš tiché.

Na předměstí Berlína spadlo letadlo. Že Berlín zmizel z mapy světa, jsme věděli jen díky jedné cestující, která nahrála video, jak jdou k zemi. Možná kvůli prachu v motorech. Nevzpomínám si, co říkala. Plakala a nemluvila anglicky. Nejspíš se jen loučila.

MIMOŘÁDNÁ ZPRÁVA: NAD WASHINGTONEM VYBUCHLA ATOMOVÁ BOMBA, PRAVDĚPODOBNĚ STOVKY TISÍC MRTVÝCH

MIMOŘÁDNÁ ZPRÁVA: KANADSKÝ PREMIÉR VYZÝVÁ PO JADERNÉM ÚTOKU KE KLIDU

MIMOŘÁDNÁ ZPRÁVA: WASHINGTON ZNIČEN ATOMOVOU BOMBOU, USA BEZ VLÁDY

Možná jsem měl štěstí, že jsem sledoval konec světa na internetu, místo abych ho prožíval na vlastní kůži a reagoval na výbuch nebo sirénu, která ho ohlašovala.

Ještě pořád tu jsme. Tohle je třetí den a internet nefunguje. Sedím ve svém pokoji u okna a sleduju, co uvidím na horizontu. Pokud se něco stane, vynasnažím se to popsat. Vidím

přes les na míle daleko, takže až na nás přijde řada, budu mít aspoň nějaké varování. Ne že bych se tu měl s kým rozloučit.

Nemůžu uvěřit, že jsem Nadie na tu zprávu neodpověděl. Nemůžu uvěřit, že jsem si myslel, že mám čas.

Den šestý

Myslím, že bych měl dál všechno zapisovat. Mraky mají divnou barvu, ale nevím, jestli se mi to jen nezdá, protože jsem v šoku. Třeba takhle vypadají normálně.

Taky jsem začal odškrtnout dny od doby, kdy naposledy svítilo slunce nebo přšelo. Zatím jich bylo pět.

Pravděpodobnost, že se na našem horizontu objeví Armagedon, se teď zdá menší, ale když nefunguje internet a telefony odmítají navázat jakékoli spojení, nemáme vůbec představu, co se děje jinde. Tak jako tak, už netrávím většinu času hlídkováním u okna. Musím jíst.

V restauraci, kde ještě pár lidí z personálu vydává jídlo, jsem mluvil s několika známými. Chtějí odejít pěšky. Já počkám, dokud pro nás někdo nepřijde nebo dokud nevyhlásí oficiální pokyn k evakuaci. Jsme bez internetu a televize nejde, takže vůbec nevíme, kdy to bude. Někdo ale nakonec přijde.

Den šestý (2)

Byla to lež, co jsem předtím napsal. Na tu konferenci jsem chtěl. Byl jsem rád, že budu nějaký čas bez Nadii a dětí. Možná brzo umřu, teď už nemá cenu lhát.

Je mi to líto, Nadio. Pokud to někdy budeš číst. Je mi to moc líto.

Nevím, jestli vůbec někdo přijde.

Den osmý

Počasí je pořád stejné.

Šel jsem se projít kolem hotelu a našel na schodišti oběšence. Dva muže. Nevím, kdo to byl. Vedoucí ostrahy hotelu Dylan mi je pomohl před hotelem pohřbít. Na improvizovaný obřad přišlo se svíčkami v rukách několik dalších lidí.

Cestou zpět z pohřbu jsem se Dylana zeptal, jestli nás někdo přijde evakuovat. Řekl, že ne, nejspíš ne, ale nechtěl nikoho děsit. Všichni aspoň dodržujeme nějaký denní režim, než k tomu dojde. Scházíme dolů na snídaneč a večere a zbytek času jsme zalezli na pokojích.

Přemýšlím, jestli se ještě bombarduje a jestli nás to brzy zasáhne. Možná by to tak bylo nejlepší. Ta nevědomost mě ničí.

Dnes jsem si poprvé uvědomil, že už nejspíš Nadiu, Ruth ani Marion nikdy nevidím. Ani tátu a jeho ženu, své studenty, přátele. Dokonce i známí z konference jsou pryč. Odešli. Je mi špatně. Nevím, jestli to není nemoc z ozáření.

Den osmnáctý

Na nemoc z ozáření zatím nikdo neumřel.

Nikdo pro nás nepřijde. Žádná evakuace rozhodně neprobíhá.

Dylan a několik dalších mužů odešli dnes ráno z hotelu s loveckými puškami a vrátili se s jelenem. Zdá se, že tu nějakou dobu pobudeme. Všechny jsem dnes ráno spočítal, je nás dvacet čtyři. Jsou tu minimálně dvě malé děti a starší dvojice, z níž jeden neslyší.

To je všechno? Myslím, co se týče lidstva. Jsem poslední člověk na světě, který vede zápisky o konci světa? Nevím, jestli bych už radši nebyl mrtvý.

Den dvacátý

Počasí beze změny.

V hotelu máme doktorku. Ještě nevím, jak se jmenuje.

Vím, že máme doktorku, protože se na schodišti zabila jedna Francouzka. Svázala si tkaničky a vrhla se ze schodů s miminkem v náruči. Matku už doktorka bohužel zachránit nedokázala, ale aspoň ta holčička přežila. Stará se o ni pár z Japonska.

Znovu jsem mluvil s Dylanem. Napadlo ho, že by na konci týdne odstříhl plyn a elektřinu v horních patrech. Neví, kolik času zbývá, než nám obojí dojde. Proto by byl raději, kdybychom šetřili elektřinu, abychom mohli uchovávat jídlo zmrazené pro nadcházející měsíce, a plyn na vaření.

Dnes jsme o tom během večere krátce hlasovali. Když Dylan vysvětlil situaci s jídlem, byli všichni pro a elektřinu i plyn ve všech našich pokojích odstříhl. Je začátek července, ale okamžitě jsem si všiml, jaká je teď zima.

Den dvacátý první

Další dva jsou po smrti. Starší pár vyskočil z okna v horním patře. Za daných okolností je těžké jim to mít za zlé, snad až na tu hrůzu, kterou jsme všichni prošli, když jsme uklízeli a pohřbívali jejich ostatky.

Den dvacátý druhý

Všiml jsem si, že lidi začali během stolování konverzovat. Až doteď spolu nikdo moc nemluvil.

Myslím, že jsem někoho poznal, blondatou dívku. Nevím, odkud ji znám, protože na konferenci nebyla. Pokud vím, je to jediná další Američanka. Ale nemluvil jsem s ní. Zdá se, že je raději sama.

Nedaleko mého pokoje bydlí muž jménem Patrick. Občas běhá po chodbě kolem mých dveří. Trochu mě to znepokojuje, když v noci na chodbě slyším rychlé kroky.

Den dvacátý šestý

Mladý barman z Austrálie mi dnes řekl: „Takhle jsem si umírání během jaderné války vůbec nepředstavoval, ale jsem rád, že tu máme co pít.“

Den dvacátý sedmý

Jsem si jistý, že jsem včera v noci slyšel kytaru. Šel jsem se projít, což bylo děsivé i při světle svíčky, a zkoušel jsem najít pokoj, ze kterého to vycházelo. Ale nenašel jsem ho. Vlastně jsem nenašel vůbec nikoho. Třináct pater, téměř tisíc pokojů a já jsem neviděl ani neslyšel jediného člověka. Je to tady mnohem větší, než jsem si myslel. Jsem z toho nespůj.

Milovaná Nadio,

už je to měsíc a nemyslím, že si tohle někdy přečteš. Ani nevím, jestli jsi ještě naživu. Pokud je ale mizivá naděje, že si tyhle zápisky přece jen přečteš, chci, abys věděla, že sis zasloužila někoho mnohem lepšího, než jsem já. Možná sis to ke konci uvědomila.

Promiň, že s tebou nejsem, ani když je konec světa. Zase pozdě! Nikdy mi moc nešlo být ve správný čas na správném místě. Mrzí mě, žes musela vytrpět tolik mých selhání. Všechno, co na našich dětech obdivuju, mají po tobě.

Dokud jen budeš moct, dávej na sebe pozor.

Promiň, že jsem si myslel, že mám víc času.

Miluju tě. Nikdy nepřestanu. Slibuju, že tě znovu nějak najdu, i kdyby to nebylo v tomhle životě.

*Tvůj
Jon*

Den čtyřicátý

Nějakou dobu jsem nevyšel z pokoje. Byl jsem příliš deprimovaný na to, abych psal nebo někoho viděl. Po víc než týdnu jsem byl dnes zase venku. Šel jsem se projít před hotel.

S barmanem, který se jmenuje Nathan, jsem zapředel rozhovor o obloze. Souhlasí se mnou, že mraky mají divnou barvu.

„Rezavou,“ řekl.

Doktorka – Tania, jak už teď vím – si šla zaběhat do lesa. Zastavila se u nás a dívala se s námi na mraky. Mrzne. Nikdo z nás si s sebou nevzal dost zimního oblečení, aby se přizpůsobil náhlému konci léta i naší civilizace.

„Bavíte se o mracích?“ zeptala se.

„Jo, jsou divný, co?“ odpověděl Nathan.

„Jsou oranžové.“ Zastínila si oči, i když vůbec nesvítilo slunce. Zvyk z dob minulých.

„Jsem rád, že se mi to jen nezdá,“ řekl jsem. „Myslel jsem, že mám ze šoku vidiny.“

„Myslíte, že je to... jako radiace?“ zeptal se Nathan.

„Ne,“ odpověděla Tania rozhodně. „Tu barvu nejspíš způsobuje prach a sutiny z výbuchů. To samé by se stalo, kdyby nás zasáhl asteroid.“

Nějakou chvíli jsme společně v tichosti sledovali oranžové mraky, dokud Tania po běhání nevychladla a nezačala se třást.

„Děsivé,“ řekla a zamířila dovnitř. „Všechny ty stromy začnou brzy umírat.“

Počasi beze změny.

Den čtyřicátý osmý

Vydrž.

Den čtyřicátý devátý

Budu psát dál. Mám pocit, že jestli nebudu psát, prostě si lehnu a umřu.

*Narativní kronika prvních měsíců
po jaderné válce sepsaná patrně
posledním žijícím historikem*

Jon Keller, Ph.D.

Den padesátý

Voda z kohoutku byla kalná a chutnala nakysle, proto jsem se s Dylanem a Nathanem vydal na střechu zkontrolovat nádrže na vodu.

Dylan je jeden z posledních lidí z personálu, kteří ještě neutekli. Vysoký černoš s nakažlivým úsměvem a krátkými vlasy, kterému táhlo na padesát, se stal na sklonku civilizace naším jasným vůdcem. Zná hotel a okolní krajinu lépe než kdokoli jiný a pracuje tu přes dvacet let. Mluví anglicky zvučným barytonem, v němž je sotva poznat jakýkoli přízvuk. Nedokážu poznat, odkud je. Možná ze Švýcarska.

„Nejspíš mrtví ptáci,“ řekl, když jsme zdolávali třináct pater. „Taky musejí hledat vodu.“

Kéž by to byli jen mrtví ptáci.

Na podestě v devátém patře jsem se musel zastavit a sednout si na bednu s nářadím. Nathan mě následoval.

Dylan pokrčil rameny. Ani si svou bednu s nářadím nepoložil na zem, zatímco čekal, až popadneme dech.

„Jak se udržuješ v tak skvělé formě?“ zeptal se Nathan.

„S vypětím sil.“

„To jo.“ Podíval se na mě. „A co ty, Jone?“

„Já si tuhle neexistující fyzickou udržuju bez jakýchkoli vypětí sil.“ Podíval jsem se na sebe. „Moje práce obnášela hodně sezení. Hodně intenzivního čtení a přemýšlení.“

„Ani jsem si neuvědomil, jak neužitečný všichni budeme, dokud jsem nezkusil rozdělat oheň bez zapalovače,“ odfrkl si Nathan. „Nemohl jsem uvěřit, že tu nikdo neumí rozdělat oheň. Já jsem teda věděl, že to nedokážu, ale myslel jsem, že někdo snad jo.“

„Nesnášel jsem kempování,“ řekl Dylan. „Dovolená není dovolená, když si nemůžete v županu sednout a popíjet v klidu šnaps.“

„Taky jsem nesnášel kempování,“ souhlasil jsem.

„Já nesnáším šnaps,“ přidal se Nathan.

Usmál jsem se. „Myslím, že kempování mají rády jen děti. Mám dvě, takže jsem musel jet víckrát, než jsem chtěl.“

„Kolikrát jsi chtěl?“ zeptal se Dylan.

„Nikdy.“

Nathan se zasmál. Je to hubený, mladý Australan smíšeného původu, který vedl hotelový bar. Má převislá víčka a podivně monotónní hlas, kvůli němuž zpočátku působí lhostejně. Je ale jedním z nejživějších a nejpozitivnějších lidí ve skupině. Ještě pořád dokáže ostatní rozesmát, což je teď poměrně rarita.

„Nevěděl jsem, že máš děti,“ řekl Dylan a konečně položil bednu s náradím. „Já mám dceru.“

„Kolik jí je?“ zeptal jsem se.

„Třicet.“

„Kde... ehm, kde je?“

„Bydlela s manželem v Mnichově.“ Nemusel víc rozebírat, co to znamená. „Co ty tvoje?“

„Jsou s mou ženou v San Franciscu. Je jim šest a dvanáct.“

„Cos dělal tady? Byls na té konferenci?“

„Jo.“

„Myslel jsem, že všichni odešli.“

„Jo, většina z těch, co se vydali na letiště, byli moji kolegové, známí z ostatních univerzit.“

„Myslel jsem, že se jich vrátí víc,“ řekl Nathan už vestoje. „Až jim dojde... Vždycky mi vrtalo hlavou, proč vůbec někam jít? Víme, že letadla už neodlítají, na silnicích to bude šílený. Určitě by se jich mělo vrátit víc.“

Dylan zvedl bednu s nářadím. „Ne, myslím, že jak jsi venku, cesta vede jen dopředu.“

„Překvapilo mě, že všichni odešli,“ řekl Nathan. „Bylo jich tolik. Kam si mysleli, že poletí?“

Vstal jsem a opřel si bednu s nářadím o bok. Znovu jsme začali stoupat po schodech.

„Hodně lidí si plete pohyb s pokrokem,“ řekl Dylan. „Věděl jsem, že je to špatnej nápad, ale co jsme měli dělat, zabarikádovat je? Nebyli připravení čelit pravdě.“

Opřel jsem se o zeď a Dylan vytáhl klíče. Vzduch tu byl příliš hustý, plný prachu a posledních výdechů. Páchl. Schodiště jsem nesnášel, ale výtahy už samozřejmě nefungovaly, už dva měsíce. Takže přestaly fungovat ještě před prvním dnem.

„Plést si pohyb s pokrokem. Kéž by tak dřív uvažovalo víc lidí,“ řekl jsem. „Mohli jsme si všechno tohle ušetřit.“

„To máš pravdu, Jone. Kdes byl, když lidi potřebovali přítelnyho člověka, kterýho by mohli volit?“

Na to jsem neměl odpověď.

Rozptýlili jsme se po střeše a každý si vzal jednu nádrž na vodu. Byly tu čtyři vysoké válce s žebříky po stranách. Zastrčil jsem si za pásek lopatu a vydal se nahoru.

Musel jsem si sundat rukavice, abych se mohl pořádně chytit příček, a přitom mrzlo. Myslel jsem, že vím, co je to zima, ale tomuhle mrazu se nic nevyrovnalo. Byl vlezlý a nepřestával. Pohrál si s vaším tělem a vy jste najednou chodili se skloněnou hlavou, shrbenými rameny a kulatými zády, a to pořád.

Když jsem vylezl nahoru, otočil jsem se, rozhlédl se po lese a podíval se dolů na hotelový areál. Vzduch se dal dýchat, ale mraky visely nízko a všechno vypadalo jako za soumraku.

První noc tady jsem z druhého patra slyšel bzukot hmyzu. Teď byly stromy tiché, hnědly a umíraly, i když byl srpen. Žádní ptáci, naprostý klid. Cesta k nejbližšímu městu trvala přes hodinu a pak se na míle daleko táhly další lesy.

Nedokázal jsem si vzpomenout, kdy naposledy jsem pořádně viděl slunce. Občas jsem ho zahlédl přecházet za mraky, jako by tančilo skoro na dosah, viditelné jen jako matná placka za šedým závojem.

Přemýšlel jsem, kteří mí kolegové se dostali na letiště a co tam našli. Ne všichni odjeli v autech hned. Ti, kteří odešli později pěšky – sami nebo ve skupinkách po dvou třech – těžce podcenili, jak jsou lesy hluboké a jaká je zima. Několik jsem se jich pokusil zastavit, ale lidi si už nedají říct tak jako dřív.

Lidi si vlastně nedali říct ani předtím. To byla část problému.

Do krku mi začala stoupat zařatá pěst pocitů, převzala nad ním vládu a zastavila mi dech.

Zatlačil jsem ji zpátky.

„Jde ti to?“ zakřičel na mě Dylan.

Sevřel jsem rukojeť poklopu a zabodalo mě v prstech, začínaly mi křehnout. Necítil jsem rty ani nos. „Ne! Je to napevno! Nechce to povolit!“

„Počkej, jdu tam! Tahle je v pořádku.“ Dylan začal slézat dolů.

„Ne, myslím, že to mám!“ Natáhl jsem se pro lopatu a zarazil ji do místa, kde se poklop dvířek stýkal s nádrží. Kov řinčel a skřípal, až se mi z toho zatínaly zuby. Pak začal poklop povolovat. Naklonil jsem lopatu k víku nádrže, abych poklop otevřel.

Temnota. Přenesl jsem na žebříku váhu a snažil se nemyslet na tu výšku a zimu. Pravou rukou jsem spustil lopatu dolů a zašátral s ní kolem. Voda byla tak nízko, že se lopata sotva dotýkala hladiny.

Podle toho, co jsem viděl, tam ale neplavaly žádné mršiny ani odlomené části nádrže.

Uvědomil jsem si, že nám brzy dojde voda. Monotónní chvění způsobené panikou, která se mi během posledních dvou měsíců usídlila v hrudi, nabralo na intenzitě, až mě z toho přepadla závrať.

Stávalo se mi to pokaždé, když jsem se soustředil na něco jiného než na to, co jsem právě dělal. Musel jsem se vždycky zaměřit na přítomnost a odmítnout uznat, že minulost nebo budoucnost jsou skutečné. Byl to jediný způsob, jak nepřijít o rozum.

„Tahle je taky v pořádku!“ zavolal jsem, ale můj hlas zanikl ve větru.

„Do prdele!“ ostře vyhekl Nathan. Otočil jsem se na něj těšně předtím, než uklouzl a sletěl ze žebříku.

Instinktivně jsem se pohnul, jako bych ho chtěl chytit, a při tom jsem šlápl mimo žebřík. Jak jsem padal, ztratil jsem Nathana z dohledu. Pravačkou jsem se zahákl o jednu z příček, takže jsem celou svou vahou visel za ohbí lokte, a narazil do stěny nádrže.

Do hrudi a klíční kosti mi vystřelila taková bolest, až jsem si myslel, že jsem si vymkl rameno. Ale nevymkl. Vydrželo. Krvácejícími prsty jsem se vytáhl zpátky a zjistil, že mi spadla lopata.

Nathan ležel na zemi, ale už vstával. Byl v pořádku. Dylan byl u něj, taky se stavěl na nohy.

Slezl jsem co nejrychleji dolů a přeběhl přes střechu.

„Co se stalo? Jste v pořádku?“

„Něco tam je, nedělám si srandu.“ Nathan si prohlížel paže pod třemi vrstvami vyhrnutých rukávů. „Nádrž je skoro prázdná, ale něco tam je.“

Dylan vypadal jako po bitce. Na druhý pohled se zdálo, že na něj Nathan spadl.

„Je tam mrtvola,“ řekl.

„Člověka?“

„Jo, myslel jsem si... já nevím... že je to zvíře nebo něco. Naklonil jsem se dovnitř, abych to zkusil vytáhnout.“ Nathan

se odmlčel a rukou si zakryl ústa. „Je to malý, ale není to žádný podělaný zvíře, má to vlasy. Jako malá holka. Do prdele. Jak by se tam nahoru dostalo dítě?“

„Dítě,“ zopakoval Dylan. „Proboha.“

Podíval jsem se na nádrž. Měla tak přes šest metrů. Možná devět. „Kdo má klíče od střechy?“

„Pár jich je, ale má je jen personál,“ zamračil se Dylan.

Nathan se posadil na zem a začal si masírovat předloktí a pravý kotník. „Musíme zastavit vodu z té nádrže nebo tu věc dostat ven a vyčistit nádrž, všichni... do prdele, všichni jsme to pili. Kurva. Kurva! Budu zvracet, nemůžu uvěřit, že jsme to všichni pili.“

Musel jsem se rukou opřít o nádrž, abych se udržel na nohou. Zvedl se mi žaludek.

Dokonce i s Dylanem to otřásl, ale oklepal se rychleji než já. „Musíme otevřít ty ostatní nádrže, jako úplně, odřezat víka, aby mohly sbírat dešťovou vodu,“ řekl.

„Prší ještě vůbec?“ zeptal jsem se.

Podívali jsme se na sebe, ale nikdo z nás si nebyl jistý. Abych pravdu řekl, nedokázal jsem si vzpomenout, jestli od toho dne přšlo. Ten den bylo slunečno. Co se týče počasí, nic mi od té doby neuvázlo v paměti. Žili jsme pod neustálým závojem mraků, které měly jen občas o něco světlejší odstín šedi než jindy. To bylo všechno.

„No, je potřeba to udělat. Když nám nepomůže počasí, je tady kousek jezera, a máme i další zdroje. Nejdřív ale odamtud musíme vytáhnout to dítě. Nathe, dojdi pro celtu nebo kus plastový fólie. Taky dojdi pro Taniu. Jone, budu potřebovat tu lopatu.“

Pomohl jsem Nathanovi vstát. Odešel ze střechy a vrátil se s plastovou celtou. Podle bledého lesku na tvářích jsem poznal, že plakal.

Dylan si vzal lopatu a s celtou přehozenou přes rameno vylezl na nádrž. Byl jsem rád, že se nabídl a že jsme nemuseli tahat sirky nebo tak něco. Popravdě bych to asi nedokázal.

Když Dylan pomalu sestupoval po žebříku a v náruči přitom držel malé tělo zabalené v celtě, zasáhla mě další vlna smutku, a tentokrát mě málem dostala na kolena.

Nathan se držel stranou.

„Holčička? Podle vzrůstu je jí tak sedm nebo osm. Nevím.“
Dylan položil její tělo na zem. „Kde je Tania?“

Z Nathana nejdřív nevyšla ani hláska a musel si odkašlat. „Ona... Teď někoho ošetřuje, ale řekla, že to tělo můžeme odnést do jejího pokoje.“

„Malý dítě by se tam těžko dostalo samo,“ poznamenal jsem. Nemohl jsem od ní odtrhnout oči. „Někdo ji tam dal.“

„Mohla tam vlézt, když hledala...“

„Sama by tam nevlezla,“ přerušil Nathana Dylan. „Tři chlapi a jakou práci nám dalo ty poklopy otevřít.“

„Jak dlouho myslíš, že tam byla?“ zeptal jsem se.

„Nevím. Co myslíš ty?“

„Těžko říct.“

Tělo holčičky bylo trochu nafouklé, ale pořád vypadala jako člověk. Skoro jako živá, nějakým způsobem zachovalá. Kůži měla skvrnitě šedou a žlutou, na několika místech zelenou, ale rozklad daleko nepokročil. Dávalo to smysl vzhledem k tomu, jak se ochladilo. Jediné, co z ní odpadlo, bylo její oblečení.

„Takže ji někdo zabil,“ řekl jsem, protože jsem viděl, že se do toho nikomu nechce. „Někdo ji zavraždil.“

Nathan se začal třást. Zdálo se, že to je nakažlivé.

Objal jsem se rukama.

Dylan si povzdechl. „Možná. Co si ale budeme nalhávat, nemáme jak zjistit, kdo to je. Její rodiče jsou už dávno pryč. Nikdo tu nemluvil o pohřešovaném dítěti. Ať to byl kdokoli, mohl se z hotelu odhlásit ještě předtím, než to všechno začalo.“

„A odejít bez dcery?“ Vybavil jsem si svou dceru Marion, jak celá rozesmátá utíká před mořem ve Fort Funstonu. „To se mi nezdá.“

Abych se té představy zbavil, sehnul jsem se, abych holčičku zvedl do náruče, a zabalil ji do šustící plastové cely, jako by spala. Až když jsem ji držel, všiml jsem si, že mi pořád krvácejí ruce. Už nějakou dobu jsem je necítil.

„Odnesu ji dolů,“ řekl jsem.

Skoro nic nevážíla.

Den padesátý (2)

Tania je v hotelu jediný doktor a máme štěstí, že tu zůstala. Kvůli naší zhoršující se výživě a neustálým žádostem o léky (žádný div, většina lidí chce antidepresiva, která nemáme) má plné ruce práce.

Vůbec byste to ale nepoznali. Pohybuje se s lakonickou hrdostí. Má tmavou kůži a momentálně nosí fialové afro, ale všiml jsem si, že účes každý týden mění.

Během jednoho z našich prvních rozhovorů mi řekla, že vyrůstala v pěstounské péči v Anglii a pak ve Švýcarsku, ale že má rodinu taky v Nigérii a na Jamajce.

Její přítel opustil hotel hned ten první den, chtěl raději zkusit štěstí na cestě. Přes doporučení v informačních hlášeních pro veřejnost odešel a taky si vzal auto. Ona se rozhodla s ním nejít a za svou volbou si stojí s královským mlčením. Od té doby o něm nemluvila. Proto si taky nevzpomínám, jak se jmenuje.

V pokoji, který proměnila v ordinaci, prohlédla tělo holčičky a potvrdila, že jde opravdu o dívku – devítiletou, ale menšího vzrůstu – a že je mrtvá přibližně dva měsíce.

Sedl jsem si na židli vedle postele – Taniina provizorního vyšetřovacího lůžka – a držel jsem si pulzující ruce.

Dylan s Nathanem hledali nějaké pořádné náradí, kterým by odřezali poklopy nádrží na vodu.

Bude to velká akce, zabere nejspíš několik dní, možná dokonce týden. Těšil jsem se na to. Aspoň nebude tolik času na přemýšlení.

„Jak umřela?“ zeptal jsem se.

„To nedokážu říct. Musela bych provést pitvu a tu jsem nikdy nedělala, jen viděla. Nikdy to nebyla má práce.“

Pokud není rozrušená, což se stává zřídkakdy, je její hlas tichý a uklidňující. Možná se jen snaží o profesní tón.

„Nevidím žádné rány.“

„To může být zavádějící. Voda dokáže nadělat s tělem zvláštní věci a vidíš, že tady a tady začala kůže praskat a odchlípnout se. Ale... ne, souhlasím, nevidím žádné stopy, které by poukazovaly na ránu do hlavy nebo škrcení. Taky to nevypadá, že by ji někdo sexuálně napadl, ale to se dá určit mnohem obtížněji.“

„Jsou způsoby, jak to zjistit? Teď?“

Podívala se mi do očí. „Jo.“

Nadechl jsem se. „Takže zemřela někdy kolem...“

„Rozhodně před pár měsíci, takže možná těsně předtím, než se to všechno stalo, nebo hned po tom. Těla se ve vodě rozkládají pomaleji a takováhle zima zpomalí rozklad ještě víc. Přesný čas úmrtí se s jistotou určit nedá. Jsem přesvědčená, že to nebylo v poslední době. Ráda bych se podívala, jestli má v plicích vodu.“

„Neměla by ji tam tak jako tak?“

Zavrtěla hlavou a pokračovala, aniž by se na mě podívala. „Jen kdyby se do nádrže dostala, ještě když dýchala.“

Tania si prohlédla nástroje rozložené na toaletním stolku – výběr toho, co se našlo ve všech hotelových lékárnkách, plus několik kousků kuchyňského náčiní. Všiml jsem si nože na ryby a uvažoval jsem, jestli ho už musela použít.

Povzdechla si a promnula si obličej. „Kéž bych tu měla pár svých věcí. Bylo by to mnohem snazší.“

„Napiš si seznam, příští týden bysme se po nich mohli podívat.“

Dylan domluvil další výpravu za jídlem, tentokrát pořádnou, do města, žádný další lov v lese. Odhadoval, že během příštích tří měsíců nám začnou docházet zásoby. Taky jsme potřebovali léky, dokonce víc než jídlo. K nejbližší lékárně, která byla ve větším hypermarketu, to byl kus cesty lesem a nevěděli jsme, jestli ji třeba už někdo nevyraboval.

Výpravu měl vést Dylan. Chtěla se k ní přidat i Tania, ale to jsme zavrhli, byla pro nás příliš cenná. Připojil se Patrick Bernardeaux, bývalý zubař z Francie. Trávil hodně času běháním, a tak si udržoval dobrou kondici. Dobrovolně se přihlásili ještě dva mladí Angličané, vážný, ale statně vypadající Adam a mnohem méně vážný Rob. A nechyběla ani Tomi, jediná další Američanka, která studovala historii a urbanismus.

„Hlavně se snažte najít pro každého léky.“

„Jestli potřebuješ skalpely a...“

Ušklíbla se. „A?“

„Cokoli dalšího doktoři používají.“ Usmál jsem se, pak jsem si vzpomněl, že sedíme u mrtvé holčičky, a zklidnil jsem se. „Vážně, napiš mi seznam a já se podívám. Přece jen nejsem nejužitečnější člen týmu. Mám lepší oči než...“

„Jo, to vidím, že nebudeš zrovna tělesně nejzdatnější.“ Přejela mě pohledem. „Třikrát čtyřikrát do týdne jsi jezdil do práce na kole, možná jsi trochu plaval, ale jinak trávil většinu života skloněný nad knížkami?“

„Jak to víš?“

„Podle toho, jak sedíš a chodíš. Osmdesát procent pacientů ke mně chodilo s chronickou bolestí zad a krku kvůli špatnému postoji. Patřil bys k nim. Změna životního stylu ale tvé páteři prospěje.“ Odvrátila se od toaletního stolku a kývla na mě. „Co se ti stalo s rukama?“